

הותר להפסיק בין לימוד לאהרן אחיכ
למד לבניו וכל ישראל.

(יב) איש מזרעך וגוי מוס לא
יקרב וגוי כל איש אשר צו מוס וגוי
איש עור או איש וגוי כל איש אשר צו
מוס מזרע אהרן. למה כפל ה' פעמים
איש, יש לוישב מעט דכו"א כמו
שמלינו צאילן שנפסח וצו פירות כן
כתלושין (חולין קכ"ז) שכבר הן אינן
מחזרין אף שמצחוץ אין נראה, כן
צסוכה מתרץ לרצ דשלפיוכו הו"א
ציצלת וכדומה אם נחייבש ועומד ליפול
נידון כאילו נפל ויהי כשר לעבודה
קמ"ל יותר מוס צו כ"ז שצו המוס אף
שעומד ליפול, לכך נלך איש דעת אף
שמרגיש בדעתו שנחייבש מכל מקום
פסול לעבודה.

(יג) כל איש וגוי מוס צו פירש"י
צעוד מומו צו פסול הא אם טצר מומו
כשר, למ"ד בע"ח נדחין מוצן הו"א
זו *) אצל למ"ד בע"ח אין נדחין למה
נלך הכחצו, י"ל דא"י צסוכדרין
שחז"ל ציקשו מהקצ"ה שיסר מעלינו
כל יצר הרע ולא יתן שבר על כל פנים
נלל מעון הסכים צ"ה ומסרו צידם
הי ג' ימים שלא שלט כלל וראו שאין
העולם מתקיים החזירו אותו, י"ל
שסצרו בע"ח נדחין ע"כ אף אם חזר
שייך הואיל דאשחני אשחני ולא יחגצר
כל כך על הצרחים.

הגה"ה

מאדמו"ר (שליט"א) [וצ"ל] מגור
לא נמצא שיהי בע"ח נדחין רק
בקרבנות לא באנשים, והרי למ"ד דיחוי
מעיקרא הוה דיחוי כל כהן כשהי
בקטנותו נדחה יהי דחוי מאין יהי
לנו כהנים.

(יד) דבר אל אהרן איש מזרעך

וגוי מוס לא יקרב, חיצת איש מלמד
שכו"א כמו מופלא הכמעך לסיב
שנדריו נצדקין יוכל להקדים כן יוכל
להקריב ויהי מחבר על מוס קמ"ל
דווקא איש גדול עבודה עבודה ושיב
פוסל צו מה שאין כן מיפלא סמך
לאיש אין הקרצחו עבודה כדאיהם
בגמרא חולין (כ"ד:) גם מדויק זרעך
מוחבר על מוס משא"כ צו כדאיהם
צחוס יצמות (ל"צ ע"צ ד"ה צע"מ)
דקדקו למה לא הני צו צעומאכ דנא
הוזכרו זרים אטומאכ כן לא הוזכרו
על מוס [ולכתי כפל הכחצו עוד הפעם
מזרע אהרן הכהן דווקא כהנים
מוזכרים משום צע"מ אצל צו לא]
ומלת כל איש אשר צו מוס אילי צא
ללמד אפילו שהמוס צא על ידי שמסר
נפשו צא מג' דברים שהייב מסירת
נפש ועל ידי זה הוכח צמוס ה"א שאין
זה מאוס לפניו יתצ"ש דכתיב יודע
נדיק נפש צהמחו קא משמע לן דמכל
מקום אינו ראוי לעבודה.

(טו) אשר יקרב מכל זרעך אל
הקדשים אשר יקדישו צני ישראל וגוי.
משמע בקדשי נכרים אינו חייב אם
יאכל צעומאכ דאי נמי בקרבנס חייב
האוכל צעומאכ למה פ"י הכי הקדשים
אשר יקדישו צני ישראל והלכך שייך גם
בקדשי נכרים. (עי' צחנים מ"ה ע"ה).

(טז) שור או כשב וגוי, צמדרש
משל למלך שאמר כל אכסנאין שיש כאן
לא יראו פני עד שיראו פני מטרונה
תחלה כן לא חציאו קרבן עד שחצור
פליו שצח ואין מילה צלא שצח. יש
לדקדק הלא מקנה כסף נימל ליום אי
וי"ל כי השצח של צעליו ישראל מסייע
שיהי ראוי לימול כי כל מילתו רק
צזכות צעליו אצל הקרבן שצח לרצות
על צעליו שנחרחק על ידי חטא לריך

לכיות מוכן בעלמו לזה שיהיה המדרש
כלשון בקרבן שיעצור עליו שבת ואין
מילה בלא שבת.

(יז) במד"ר שור או כשב כו'
רי"ז פתח ולא יהי עוד לבית ישראל
למצע מחיר עון כו' שש כופים לא'
כו' ונשחים יבסה רגליו שלא יתרחק
כף רגל עגל כו', וכן דרשו ז"ל על פני
שור מהשמאל ואחר כך נהפך לפני
כרוב, כל זה להודיענו כמה גדול כחה
של תשובה שמגעת עד כסא הכבוד
ממש שגורם השתנות לורת כסא הכבוד
ועל ידי שגדולה בושח כי אזיל חיוורא
וכן הבעל תשובה אמיתי מלא בושח
וכלימה מהש"ת ועי"ז ניתן לו חיות
חדש כקטן שנולד וזהו ק"ו מחולה
שנתרפא שאמרו ז"ל שהוא כקטן שנולד
מכ"ש נתרפא מחולי הנפש שנעשה
צרי חדשה זהו ילירת הכרוב וזהו
מאמר חז"ל אפי רבצני המה לדיקים
קדושים שלא טעמו טעם חטא ואפי
זוטרי לורת הבעל תשובה אשר לבו מר
וחמיד הוא בצחינת זוטל.

(יח) במד"ר ויהי ז' ימים תחת
אמו ולמה ז' ימים כו' עד שיראו פני
המטרונה תחלה היא הש"ק שאין ז'
ימים בלא שבת, וכן מילה בשמיני
מטעם זה, יש לחמוה כי הלכה דעבד
מקנה כסף נימול ליום א' ולא עבד
עליו ש"ק צעולם הזה נראה דעבד צטל
לאדונו מועיל שציתח ש"ק מהאדון ליתן
קיום לעבדו שטפל אליו והוא צריך לו,
מה שאין כן בן הוא צרי צפני עלמו,
ולפי זה אין להבין מפני מה יליד צית
נימול לשמונה, חולי מטעם כי מקנה
כספו דישראל די שער הש"ק על
הכסף כי כל מה שלשראל קונה
שציתה, כדאיתא בהמה וכלים כרגלי
הבעלים וכשמחליף הכסף בעד עבד
ראוי להימול מיד.

(יט) שור או כשב או עז וגו'
ויהי ז' תחת אמו. הנה זכריות דף
ז' עבדין לריכותא דכתיב גבי חלב שור
וכשב ועז למח אחי לכתוב סתם ולא
ידענא כולכו (ע' גמ' צ"ק ע"ז) ויהי
צרייתא בתו"כ כאן) ולמדין מזה
שחייב על כח"א ע"ש ופלא שלא דקדקו
על כאן ג"כ למח נכתב כולכו לכתוב
סתם וקשה לומר דאיתו לריכותא
דשם נוכל לומר גם כאן. ול"ע למח לא
חיירי מזה.

(כ) במד"ת ומיום השמיני והלאה
יראה שלא יטעך ירך שיש לפניו אכילה
ושתי מי ה' מקריב כו' ע"ש כל הענין,
ולמה הקשה שלא יטעך ירך כאן יותר
מצאח פרשת הקרנות צפ' ויקרא
ששם מלמדנו דיני קרנות הלא בכל
הקרנות שייך לעשות כן אלא משום
דכתבה החורה מיום השמיני והלאה
יראה והטעם איתא במדרש כדי שיעצור
עליו שבת ה' הו"א לעשות כן דמשום
שבשמים הכל הוא רוחני משום הכי
הולך שיעצור עליו השבת ויתן בו
היות רוחני ויעשה מזון רוחני וכן
במורה ולחם הפנים ובגד שחשצ
המדרש תגחומא לקמן הכל הם דברים
שמשחנים בשבת מצחול, מורה אין
דומה מאור פניו של אדם בשבת מצחול
ולחם הפנים צא דוקא בשבת וכן כסות
צריך לשנות בשבת וה' הכל הו"א
דהטעם הוא כדי לעשות ממנו מזון
רוחני על ידי השבת משו"ה כתב זה
המדרש כאן דוקא שאל יטעך ירך
לומר כן וכן מה שאיתא ישראל מפרנסין
לאציהם שבשמים אין הפי ח"ו
שהש"ת צריך לזה אלא הוא צוה הכל
לעשות לעובתו לעשות לחם הפנים
ומורה וכל המצות הכל כדי שיוכל
להשפיע לנו כל טוב ונוכל לקבל
השפעתו וזהו לאציהם שבשמים דייקא